

Anul IV (1936)

Anul III legat înainte de an. I și II.

1-6

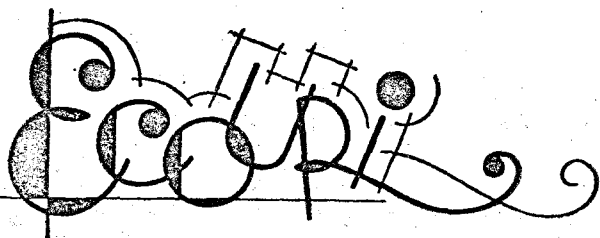
Amicul Tinerimii

BCU Cluj / Central University Library Cluj

...tașca Universității "Ștefan cel Mare"
din CLUJ
186
1937
EXEMPLAR LEGAL

— Cei 30 de arginți plătiți lui Iuda ar valora astăzi 110 franci-aur.

— După războiul mondial, Japonia s'a ocupat în de aproape de refacerea imperiului, așa că astăzi poate dispune în orice moment de 7 milioane soldați. Rusia în schimb dispune de 18 milioane. Rămâne să vedem calitatea acestor cantități. . . .

— Mussolini a făcut apel și la sentimentul patriotic al tuturor femeilor din Italia. Neputându-le cere prea mult, le-a solicitat bijuterii pentru Vistieria Statului. El contează mai ales pe inele lor de logodnă. . . .

— Liceul Carol I-ii din Craiova și-a sărbătorit 50 de ani de existență.

— În Italia sunt peste 40.000 de familii cu mai mult de 10 copii.

— Franța a pierdut în cursul războiului mondial 560 de scriitori.

— Un vas de război costă 3 miliarde. Și să zici că o torpilă îl poate scufunda!

— Sorbona era la început o casă de ajutor unde studenții în teologie găseau adăpost și mâncare. A fost fondată în 1257 de către Robert de Sorbona, maestru în teologie și duhovnic al sfântului Ludovic.

— Biblia este singura carte din lume care rămâne în continuu sub presă.

— La Paris există un restaurant unde o masă, pentru o singură persoană, costă 8.000 de lei. Acolo probabil că fărâmurile nu se aruncă!

— În 1867, Statele Unite au plătit Rusiei, pentru un petec de pământ părăsit, numit Alasca, 7 milioane de dolari. Astăzi, minele din acest ținut produc pentru 18 milioane dolari aur pe an.

— În muzeul Luvru din Paris există o hartă geografică de dimensiuni gigantice: fondul este construit din iaspis, orașele sunt marcate cu pietre prețioase și numele lor scrise cu litere de aur. Niște fâșii poleite cu platină reprezintă râurile.

— Viermele de mătase și albina, sunt singurele insecte domestice.

— Cu ocazia unei serbări organizate în onoarea lui Mahatma Gandi, șeful național al Hindușilor a ascultat timp de trei ore neîntrerupte pe mai mulți oratori ce-i făceau elogii în fața poporului care-l adoră. După toate aceste discursuri, s'a ridicat și el, și foarte modest a declarat că, India nu-i datorează nimic, ci ea va datora mult unui om, mai târziu, care om este Isus, Cel din Evanghelie.

— Cimitirele din jurul Verdunului adăpostesc cadavrele a 1.200.000 soldați Francezi și Germani.

— În Statele Unite sunt cerșetori cari vin să cerșească cu automobilul! Ei își lasă mașina la poartă și merg prin familii sau pe la instituții să ceară de pomană pentru ca să-și poată cumpăra . . . benzină pentru mașină.

— Dacă toți orbii din lume ar fi adunați la un loc, ar forma un oraș tot atât de mare ca și Parisul. Cei mai mulți orbi sunt prin China, Turcia, Arabia, Egipt, Uganda, insulele Filipine și India.

— În Statele Unite sunt peste 26.000 de cinematografe care distrează, pe săptămână, un număr aproximativ de 130 milioane de spectatori, adică aproape 20 milioane pe zi. Incasările se ridică la mai mult de 550 milioane dolari pe an. Biata criză, fuge!

— Fondatorul celor cinci premii Nobel, celebrul chimist suedez Alfred Nobel, mort acum 38 de ani la San Remo, a fost inventatorul dinamitei.

— Distanța dintre locul cel mai adânc din fundul mării și cel mai înalt vârf de munte, este de 18 km 825.

— În Elveția sunt 1484 de lacuri, dintre cari 1358 în regiunile Alpilor. În plus, mai sunt peste 13.000 de eleșteuri.

— Pe 70% din suprafața pământului nu cade zăpadă.

— În Italia, societatea Biblică a vândut anul acesta 2.300 de Biblii mai puțin decât anul trecut, însă în Etiopia 9.291 mai mult.

— Membrii Camerei Comunelor din Londra își scot pălăria ori de câte ori intră sau ies din sală, când pronunță un discurs sau când iau cuvântul, într'un cuvânt când sunt în picioare. Atâta timp cât stau jos, ei țin pălăria pe cap.

— Pe aerodromul din Berlin s'a făcut o experiență interesantă. Un parașutist, având cu el un aparat mic de t. f. f., și-a dat drumul dela o înălțime de 1.000 metri. În tot timpul coborîrii și-a transmis impresiile.

Director: M. MANEA

Redactor: P. P. PAULINI Fiul

Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.
Anul IV, No. 1/936. Abon. pe un an lei 48,
un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” Bucu-
rești 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură, artă, distracție

Expressul timpului

Cât de repede fuge timpul! De câte ori, cu ocazia vreunui eveniment, uităm totul, și ne adâncim cu gândul în trecut. Un trecut mai depărtat pentru cei bătrâni, mai apropiat pentru cei tineri, însă, și pentru unii și pentru alții, presărat cu atâtea amintiri ce ne măgulesc ori ne îngrozesc, ce ne bucură ori ne întristează. Astfel de popasuri — din goana cu care fugim spre eternitate — facem în fiecare ajun sau primă zi de Anul Nou.

Ultima zi a anului strecurat ne obligă s'aruncăm o privire înapoi, spre a face socoteala evenimentelor întâmplate în viața noastră sau în Istoria Lumii. În prima zi a anului ce va veni, suntem îndrituiți să meditam la evenimentele neîntâmpinate și la surprizele ce se vor desfășura treptat de pe mosorul timpului.

Timpul! Ce cuvânt magic. Ce este timpul? Un învățat spunea că este „durata mărginită, în opoziție cu eternitatea“. Il putem compara cu un tren express, cu un avion, cu o aeronavă, sau cu un fir lung de ață, care se deapănă de pe fus, înfășurându-se pe gheșul veșniciei. Il mai putem compara și cu un fluviu, care curge când lin, când furios sau

furtunos și care nu se oprește niciodată. Și noi am călătorit alte 365 de zile pe oceanul vieții. După multe și felurite întâmplări am ajuns la granița unui alt an: 1936! Ce ne va aduce între cutele mantiei sale? Bucurie? Nenorocire? Mister!

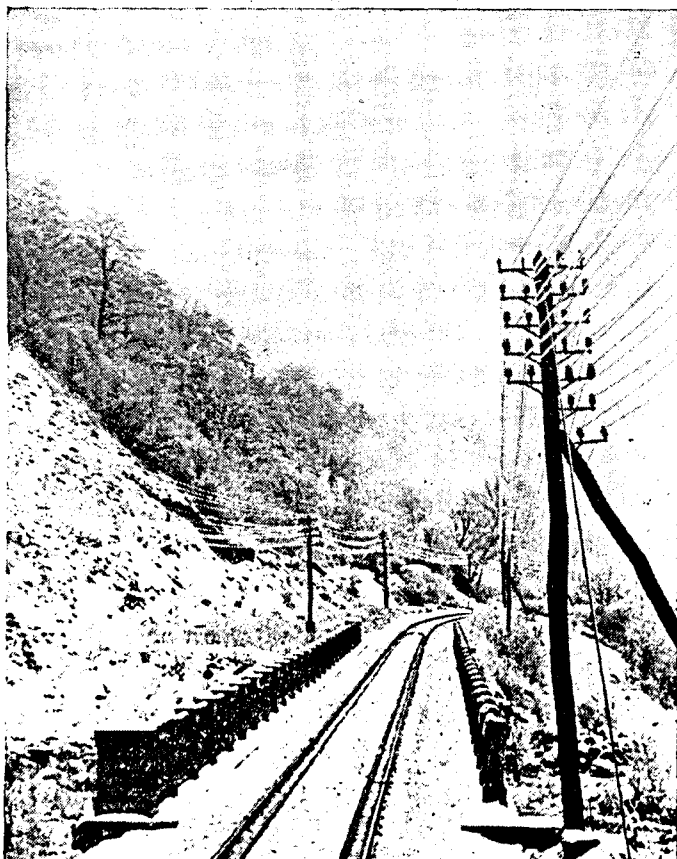
Trecutul îl cunoaștem, prezentul este tot al nostru, în fața viitorului însă, trebuie să închidem ochii. Și poate spre binele nostru, căci ce-ar fi să știm dinainte ce ni se va întâmpla?

În Strassburg exista odată un orologiu cu inscripția „Nu știți când va veni stăpânul casei“. În orașul Nürenberg se afla de asemenea cândva un ceas pe al cărui cadran, care indica orele, se aflau înscrise cuvintele: „Una din ele (ore) va fi cea din urmă“. Pe frontispiciul primăriei din Minden, între cifrele cari arată orele se poate citi:

„Toate lovesc, cea din urmă ucide!“

Aceste inscripții celebre

concretizează minunat noțiunea de viitor. Ne aduc aminte de vremelnicia vieții și de durata mărginită a existenței noastre. De timpul scurt și nesigur pe care-l avem în fața noastră și mai ales de clipa atât de temută fiecărui muritor... Ați fost pus vreodată în fața acestei clipe, sau numai la un pas distanță? Cum v'a găsit? Dacă surpriza s'ar repeta, și de data aceasta pentru ultima oară, credeți că ați fi împăcat cu Dumnezeu? 1936 poate fi pentru tine, iubite Cetitor, ca și pentru noi, încă un an de grație, dar știm oare să-i împletim zilele?

Red.

General Dr. Vet. P. Stavrescu
Membru al Academiei Veterinare Franceze.

DUMNEZEU

în opera lui Voltaire

Voltaire, pe nume bun „Al Mariei Francisc Arouet”, a fost un geniu literar al Franței. El a trăit prin secolul al XVIII-lea.

Voltaire a fost pe vremea sa un răsfățat al Europei și un răzgâiat al Curții regale din Paris, dar un persecutat de clerul catolic. O dovadă netăgăduită despre cum îl considerau pe Voltaire demnitarul bisericii catolice, găsim în chiar publicațiile școlare pe care călugării, profesori de literatură înaltă, le puneau în mâinile liceenilor pe la începutul secolului al XIX-lea. Astfel, pe timpul împăratului Napoleon I, se predă în liceele din Franța un „Curs de literatură franceză” întocmit de un autor numit M. De Lévizac, imprimat la Paris în anul 1807, unde citim:

„Voltaire, încă din primii săi ani de școală, se arăta a deveni un geniu. Studiile și le-a făcut la liceul Ludovic cel Mare, sub direcția Preotului Porée, și au fost scânteietoare. Încă de pe la etatea de 12 ani, ceea ce scria el nu ziceai că e lucru de copil. Imediat ce termină liceul, Voltaire fu primit în societatea mare a ducelui de Sully, în a starețului de Vendome, în a Mareșalului de Villard. A fost închis în temnița Bastiliei însă, acuzat fiind că el e autorul unei cărți „Filipicele”. Felul său de a gândi asupra religiei, îl obligă să fugă din Franța în Anglia, unde însă regele Gheorghe I-ii și mai ales prințesa de Galles l-au umplut cu tot felul de daruri și de subscripții. Imbogățit în Anglia, s'a înapoiat la Paris.

„La Paris, cum se întoarse, i se arseră de chiar mâna călăului operele sale „Scrisori filozofice”, iar pe el îl condamnă autorita-

tea cenzurii să meargă la închisoare. Fu apoi invitat în Prusia la curtea regelui Frederic, unde i se conferi titlul de șambelan și i se dete o pensie considerabilă.

cernică, aruncând unele din scrierile lui Voltaire cu tot ce lovește în religie, va șterge pata ce 'i veștejește gloria”.

Așa au scris preoții despre Voltaire.

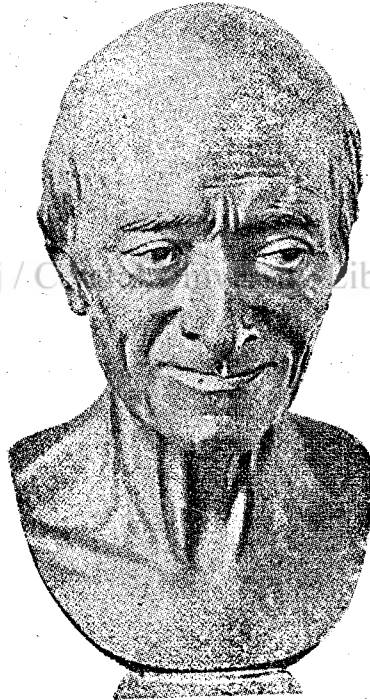
E adevărat că Voltaire a ironizat clerul catolic și că l-a ironizat sarcastic; dar împotriva adevărului religios, împotriva credinței sau împotriva divinității, n'a scris Voltaire de rău, ci a scris numai de bine. Putem spune chiar că, dintre literații francezi, nimeni n'a scris despre religie în stil mai convingător și mai savant în același timp. Se știe că Voltaire, în ceasul când a fost să adoarmă întru Domnul, a cerut să fie împărtășit cu sfânta cuminicătură. Atunci preoții catolici, cari îl porecleau „ATEU” fiindcă le ironizase vițiile, au scornit minciuna că: Voltaire murind a cerut un preot să-l grijească, doar doar l-o ierta Dumnezeu de a fi atacat religia. În realitate, iată ce a scris Voltaire despre Dumnezeu și despre credință:

1. „Religia este onestitatea și curățenia de suflet sau probitatea intelectuală și morală, e sinceritatea și potrivirea vorbelor noastre și a gândurilor noastre cu eul nostru cel din sufletul nostru, adică eul din conștiința noastră pură și virginală.

2. „Religia învață pe oameni aceeași moralitate la toate popoarele... Nici-odată nu s'a văzut vre-o societate religioasă care să fi incurajat pe oameni la viții, ci numai spre a practica binele..

3. „Toți oamenii, în dorința lor sau în teama lor, invoacă ajutorul Celui de Sus.

4. „Toate națiunile roagă pe Dumnezeu: înțelepții se supun

Bust al lui Voltaire
de Houdon

Luvru.

foto Giraudon.

„Ce nenorocire”, adaogă autorul cărții de literatură franceză, „că Voltaire a murdărit cea mai mare parte din scrierile sale geniale atacând religia, până acolo că operele sale nu trebuiesc citite de cât de oameni cari să reziste răului.

„Să sperăm”, zice abatele de Radonvilliers, „că vre-o mână cu-

soartei, răbdând și supunându-i-se. Să ne rugăm deci lui Dumnezeu ca și poporul, și să ne supunem soartei, ca înțelepții“.

În fond Voltaire a fost un admirator al credinței creștine cea pur apostolică, de oarece a lăudat mult pe Metodisti.

În alte lucrări ale sale, mai cettim:

„Natură, Natură, spune-mi cine ești! Căci trăesc în tine, te caut de atâți amari de ani, și încă nu te-am putut afla!“ exclamă filozoful. Natura răspunde: „Intrebă pe Acela care m'a creat — apoi Voltaire adaugă — „Sunt deci silit a mărturisi că este o ființă care există prin sine însăși din eternitate și care este origina tuturor ființelor.

„Acestea toate produc mișcare, așa că mișcarea nu este esențială materiei; materia o primește de aiurea, deci există un Dumnezeu care o dă.

„Părerea mea e că de ne-am apuca să negăm imperioasa existență a unei ființe supreme ce există etern prin ea însăși, ar fi să afirmăm o absurditate.

„Magistrii în arta raționamentului, un Locke, un Clorke și alții spun că: Ființa aceea Supremă este o ființă inteligentă, căci Acela care le-a făcut pe toate, trebuie să aibă în el toate perfecțiunile pe care le-a pus în ceace a produs, fără de care Efectul ar fi mai perfect de cât Cauza. Iată acum și un alt argument:

„Dacă nu ar exista acea Ființă pe care o căutăm, ar urma să fie în efect o perfecțiune care n'a fost produsă de nimic, — ceace de sigur e absurd — deci, pentru că există ființe inteligente și pentru că materia nu și-a putut procura ea singură facultatea de a gândi, trebuie ca ființa care există prin sine însăși, adică Dumnezeu, să fie o ființă suprem inteligentă.

„Dumnezeu nu e asemenea cauzelor ce noi oamenii cunoaștem. El a putut să creeze și spiritul și materia, fără a fi și el spirit sau materie. Nici una nici alta nu derivă direct din El, ci sunt create de El. E adevărat că nu

știm în ce mod s'a efectuat această creație. Prefer deci să mă o-presc aci, de cât să rătăcesc. Acum existența Lui îmi este demonstrată; dar ce privește esența Sa și atributele Sale, eu cred că omul nu e făcut pentru a le pricepe.

„Omule, ia seama! Rațiunea ta slabă nu-ți dă mai multe dovezi despre existența sufletului! Nu poți ști aceasta de cât numai crezând. Te-ai născut, trăiești, lucrezi, gândești, îmbătrânești, dormi, fără să știi cum. Dumnezeu ți-a dat darul de a gândi după cum ți-a dat și celelalte daruri; și, dacă n'ar fi venit, la intervale hotărâte de providența Sa, să-ți arate că ai un suflet nematerial și nemuritor, tu n-ai avea nici-o dovadă despre aceasta...

„În cărțile poporului lui Dumnezeu nu se pomeneste de spiritualitatea și nemurirea sufletului. Nicăeri Moise nu făgădueste Evreilor recompense și pedepse într'o altă viață, nicăeri nu le vorbește de nemurirea sufletului,

nu-i face să nădăjduiască Raiul și nu-i amenință cu Iadul.

„Doar Isus este Acela care a adus învățătura Sa pentru toți oamenii. Isus este Acela care cel dintâi ne vorbește despre un suflet și despre nemurirea lui...

„Omule! acest Dumnezeu ți-a dăruit priceperea pentru ca să te conduci bine în viață, și nici de cum pentru a pătrunde esența lucrurilor create de El“.

Acestea sunt fraze extrase din publicațiile lui Voltaire. El, deci, a fost un creștin adevărat. Și a dovedit aceasta prin faptul că toată viața lui a scris numai adevăruri crude, și chiar a ajutat mult pe cei nedreptățiți. Și iarăș adevăruri a scris despre viața plină de păcate a preoților catolici. Cum însă preoții catolici, mai ales, pretind că ei sunt reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ, au scris despre Voltaire că a fost ateu, fiindcă despre ei a scris așa cum i-a cunoscut, adică niște mincinoși, vicleni și speculanți.

Rugăciune

*Părinte, ce pui ziuă belșug de rod în lume,
Iar noaptea dai odihnă pământului trudit,
Tu, ce prefaci oceanul în valuri și în spume
Și-apoi resfrangi seninul în valul liniștit,*

*Spre Tine'n clipa asta, mă'ndrept cu rugă-adâncă:
Dă trupului putere și minții ajutor
Și'n suflet, toarnă-mi, Doamne, tările din stâncă
Să nu fiu slab în vieață, ca firul de mohor.*

*Eu nu cunosc nici lumea, nici vieața — vezi prea bine —
Și nu știu dacă drumul pe care merg e greu
Și-astept lumină'n toate să-mi vie dela Tine,
Să-mi fii un soare'n vieață și-o stea în drumul meu.*

*Aud apoi că-s lucruri și bune, dar și rele;
De asemenea se spune că-s oameni buni și răi:
Ajută-mă să nu cad în relele acele
Și să rămân deapururi printre aleșii Tăi.*

Virgil Costescu

INTRIGA...

— Nu știu cum, dar parcă le cad toate de-a gata, toate le merg așa de bine încât ai impresia că au moștenit cine știe ce avere, cu toate că singura sursă de existență este doar salariul lui.

— Adevărat! Familie mai liniștită ca a lor și mai bine văzută pentru amabilitatea cu care se comportă și pentru impresiile bune ce lasă în jur, nici nu am văzut. La ei te simți bine chiar dela prima vizită.

— Și ce mai insistențe au de pus unii interesați, ca să strice legătura lor înainte de căsătorie.

— Da, adevărat. Inșă vezi d-ta, ei au fost tari în hotărîrea lor, pentrucă s'au călăuzit de principii sănătoase și au rămas credincioși unul altuia.

— Crezi înșă că de acum vor fi pe deplin scutiți de târcoale meschine pe cari unii totuși le mai dau fericirii lor?

Așa vorbeau într'una din zile doi cunoscuți ai familiei Grancea. Soții Grancea fuseseră ambii funcționarii unei bănci, unde avuseseră ocazia să se cunoască destul de bine, zi de zi. Și astfel, călăuziți de dorința intemeierii unui cămin ideal, și-au împărțit planul, și acea legătură sufletească indestructibilă s'a întrețesut temeinic, reciproc. Au intervenit fel de fel de obstacole. Invidia și gelozia au fost sentimentele ce au mînat pe mulți să se străduiască a face imposibilă această căsătorie.

La toate acuzațiile și informațiile rele pe cari pretinșii „binevoitorii” i le aduceau, dînsa se mîrginea să spună: „Mulțumesc pentru informații; mă voiu interesa și eu personal să văd în ce măsură corespund toate acestea cu realitatea”.

Și punctul lui de vedere era același. Rămînea impasibil la orice veste calomnioasă, nu se irita, nu se neliniștea, nu se scandaliza. Dar gurile rele șop-

teau mereu: „Ori sunt legați la ochi, ori au vreun secret în virtutea căruia sunt atât de credincioși unul altuia”. Și această bănuială nutrită de răuvoitorii lor, se adeverea în fapt, căci iată care era una din înțelegerile lor:

„Dragă Iulio! Dacă cineva va veni la tine sau la mine spre a ne vorbi de rău în speranța că doar vor reuși să slăbească încrederea noastră, fii cu multă prudență și nu da crezare nici-unui svon. Îți dau cuvîntul că voi face la fel. Am deplină încredere în tine. Cum înșă îndoiala vine pe nesimțite, cel mai bun mijloc pe care trebuie să-l folosim totdeauna și mulțumită căruia vom putea ajunge cu bine la realizarea planului nostru, să fie acesta: Dacă auzi ceva despre mine dela vreun binevoitor care vine să te informeze cu vreo veste sumbră, nu căuta să dai explicații. Lasă impresia că primești totul, ia notă de tot, și caută să-mi comunicii grabnic cele aflate, spre a le putea discuta împreună și a primi lămuririle cvenite. De primești scrisori ce nu poartă semnătură, sau a căror semnătură îți este necunoscută, îți dau un sfat: distruge-le, sau dacă nu, așteaptă până le vom ceti amîndoi; căci și acest gen de corespondență constituie un teribil mijloc de subminare a încrederei”.

Urmînd cu strictețe aceste principii, soții Grancea au ajuns la întemeierea căminului mult dorit de ei, în care mulțumirea era fericire, iar bucuria unită cu înțelegerea și armonia cu frumosul, dădeau cu adevărat farmec vieții. În virtutea acestor calități, lipsa nu era accentuată, greutățile erau purtate cu resemnare, și jugul căsniciei părea atât de ușor! Cămin cu adevărat vrednic de invidiat...

Timpu! ispitei înșă, nu trecuse. În umbră li se întindea o cursă care nu avea să-i cruțe! Vechile ei cunoștințe, geloase de fericirea

realizată, dar mai ales rănite de categoricul refuz ce le fusese adresat, erau la lucru. N'a fost precupețit niciun preț, n'a fost cruțat niciun mijloc, până ce un plan odios nu a fost adus la realizare!

Baba Costina, era vestită în a lega, dar mai ales a deslega căsnicii. Nici ea nu fusese mulțumită de alegerea lui Grancea la care nu fusese consultată, cu toate că-i cunoștea pe amîndoi. De aceea, când foștii pretendenți ai Iuliei au dat peste baba aceasta, le-a fost ușor să găsească în iscusința ei un prețios instrument, spre a pune la cale vicleana înscenare ce urmează:

— Lele Costino, am venit la d-ta pentru o afacere...! E vorba de o ambiție. Noi ne-am străduint zadarnic de multă vreme; înșă, ne-am dat seama că tot la d-ta vom găsi planul cel mai iscusit. Dacă reușești, îți vom plăti bine această... afacere. Babei, îi străluceau ochii în cap.

— Banii să iasă! Cât pentru rest, lăsați pe mine!

— Oricât vei cere, lele Costino, mai adăugară la despărțire clienții ei.

— Toc! Toc! Toc!

— Cine e? se auzi o voce dulce dinăuntru.

— Biata baba Costina, sărmana, cine să fie!

— Poftim lele Costino, intră și ia loc!

— Ei, dar ce bine v'ați mai aranjat; tare frumos fata maichii; dar Silviu unde este?

— El este la serviciu. Mi-a spus că are niște verificări și că va mai întîrzia. Așa se întîmplă ori de câte ori are loc verificările, mai întîrzie.

— Hm, numai să fie așa.

— Cum, numai să fie așa? Așa chiar este, căci știu de când eram și eu la serviciu.

— Ușor îți vine să zici: așa este; dar cine îi cunoaște pe ascunșii de bărbați? Poate o fi al tău mai ușă de biserică; dar nu prea îmi vine a crede!

— Ce vrei să spui cu asta, lele Costino, să nu am eu încredere în Silviu?

— A, vai de mine, fata maichii,

eu nici nu zic asta, că fără încredere ce s'ar alege dintr'o căsnicie? Vai de casa unde nu este încredere; dar și unde este prea multă încredere, iar nu este bine. Încrederea mai trebuie probată din când în când, ca să te convingi de țaria ei.

Nedumerirea Iuliei creștea. Fel de fel de ipoteze se iveau și se spulberau în mintea ei. Ce putea să-i spună ei baba aceasta? Știa ea ceva ce ar fi fost tănuții ei de către Silviu, în care avea atâta încredere? Deveni curioasă, chiar nerăbdătoare să afle misterul.

— Ei și ce vrei să spui cu asta lele Costino?

— Ce vreau să spun, e ca să-ți dau un sfat, cum poți fi sigură de încrederea bărbatului tău. Eu știu că el te iubește; dar ca să fii sigură pentru totdeauna de încrederea și sinceritatea lui, îți voi da un sfat. Dacă ai să urmezi în totul sfatul meu, atunci vei fi sigură pentru totdeauna: eu sunt bătrână, am umblat mult, am văzut multe, așa că să ai încredere. Când o veni în noaptea aceasta acasă, să ai pregătit briciul cu care se bărbierește, și după ce s'o fi culcat și o fi adormit, să te apropii tiptil, ca să nu te simtă, și să-i tai trei fire de păr din cap și mâine să le aduci la mine. Atâta tot. Și pe urmă, las că o să vezi.

— Poate că e vorba de farmece. Cât despre astea eu nu cred în ele. La ce bun toate acestea?

— Tu, nu zicea nimic. Lasă pe mine și n'are să-ți pară rău. Încearcă sfatul meu, și când vei vedea rezultatul, o să-mi mulțumești.

— Deși sunt sigură de sinceritatea lui și greu îmi vine să-l pun la o așa încercare, totuși, nu mă costă nimic ca s'o fac și pe asta...

Plecată de acolo, baba Costina, a mers să-și desăvârșească opera, și anume a mers întru întâmpinarea lui Silviu. Știa strada pe care avea să se îndrepte spre casă, de aceea, când l-a zărit, a avut un acces de emoție la gândul planului diabolic ce era pe punctul să săvârșească; dar amintirea re-

compensei, și mai ales considerația pe care i-o dăduseră acei oameni pismași, o îndârji să-și ducă până la capăt „afacerea” nefastă.

După ce-i dete bună seara, întrebă de ce așa târziu, apoi începu în cuvinte foarte mieroase a-i vorbi despre atâtea infidelități, și apoi provocându-l în întrebarea, cum de are încredere să întârzie așa de des și să lase atâta timp singură pe Iulia, care de, e și ea femeie...!

Când Silviu i se împotrivi, baba i se adresă pe un ton atât de sigur, că-l impresionă. „Eu știu ce știu. Când am plecat să-ți ies în cale, nu de geaba am făcut eu lucrul acesta. Eu îți vreau binele. Nu e rău să ai încredere, dar în cineva care o merită. Eu te plâng, pentru că ai fost așa de subjugat, și că această încredere nu ai pus-o niciodată la probă. Așa că, îndurerată, și cu inima sdrobotită, viu să te anunț, că vieța îți este în primejdie. Dacă nu mă crezi, du-te acum acasă, și să te prefaci că dormi. De îndată ce va fi sigură că ai adormit, soția d-tale va lua briciul și va veni să-ți taie gâtul, pentru că vrea să se scape de d-ta. Așa ajung oamenii cari acordă prea mare încredere femeilor și le lasă să ajungă de capul lor”.

Fără a da vreun răspuns, Silviu se îndreptă grăbit spre casă. În mintea lui se frământau fel de fel de gânduri. Câte nu sunt posibile în lumea aceasta! Și de ce n'ar fi posibilă și aceasta? Multe aberațiuni se întâmplă oamenilor. Câte minți nu sunt sucite pentru nimica toată. Așa se poate că se va fi întâmplat și cu soția lui. Oricum, nu-i venea a crede. El dorea să ajungă cât mai repede, să vadă până la ce punct cele spuse de baba se vor confirma.

Ajuns acasă, luă doar un ceai și apoi se culcă spunând că se simte cam obosit. Într'adevăr, în felul de a se comporta al lui, Silviu văzuse ceva neobișnuit: pierdea firul ideilor, tresărea adesea, și în tot timpul se arăta foarte surexcitată, așa cum nu fusese niciodată. Silviu s'a culcat. Iulia a pretextat că mai are câte ceva de lucru. Când i s'a părut că doarme, a socotit că este

momentul să-și pună planul în aplicare.

Se duse să-și ia briciul, din camera alăturată, și cu pași șovăelnici se apropie de patul în care era sigură că doarme Silviu. Încă cinci pași, patru, trei, doi... Iată-o la un pas! Dar deodată, Silviu, ca fript, sare în sus. În cuvinte pline de mânie, el acuză pe Iulia de perversitate. Fără altă discuție o repezi pe ușă afară!

Uluită peste măsură, nu știa ce să spună, și nici nu îndrăsnea să-și mărturisească pasul greșit. (Și ce ar fi putut să-i spună? Că n'a avut încredere într'ansul? Că această încredere i-a fost sdruncinată și că apelase la concursul unei habe să-și refacă această încredere? Asta nu o putea spune).

Cu capul vâjâindu-i, fără a putea articula vreun cuvânt, groaznic lovită de teribila întorsătură la o oră așa de târzie din noapte, la ușa propriei sale case — în care nu mai putea intra — Iulia Grancea se prăbuși la pământ în nesimțire!

(Oprirea G. Graur.

Războiul de mâine

Echipament
din trecut.

De acum aproape 6000 de ani, dela primul omor săvârșit pe pământ de către Cain, ucigând pe fratele său Abel, deci dela Cain care a ridicat prima armă și dela Abel care a fost prima victimă, oamenii s'au războit, și s'au omorât mereu între ei.

Parul — folosit de Cain — prima armă de ucidere, a evoluat și evoluează mereu spre perfecțiune. Totuși până în secolul al 19-lea, au contat prea puțin armele: se căuta mărimea armatei, adică numărul cel mai mare de luptători. Acesta era idealul tuturor popoarelor, căci numărul aducea victoria. Toate popoarele războinice aveau această țință și chiar Germania în 1914.

Dar în războiul mondial fărăle beligerante au văzut că superioritatea armamentului, cantitatea, domină numărul, motiv pentru care se întreceau în a se înarma cât mai bine. Și astăzi fac același lucru, dar în altă direcție, căci acest ideal a căzut și el, fiind înlocuit cu un altul modern. Vechiul armament este înlocuit cu: arme chimice, termice, bacteriologice și electrice.

În războiul de mâine, care se pregătește astăzi de toate popoarele de orice culoare, în frunte cu Germania, Rusia și Japonia, armatele se vor bate cu ajutorul științei: al *aero-chimiei* și al *tehnicei*. Deci în viitorul războiu, cel mai mare din câte au existat pe acest bătrân pământ, știința

va avea cuvântul. Conducătorii vor fi chimiștii și inginerii. Dela armele obișnuite se va trece la arme moderne: avioane, gaze și electricitate.

În războiul trecut, armele și gazele încă nu-și spusese ultimul cuvânt, pentru că nu se ajunsese încă la perfecțiunea la care se lucrează cu atâta febrilitate astăzi, în toate uzinele și laboratoarele de armament.

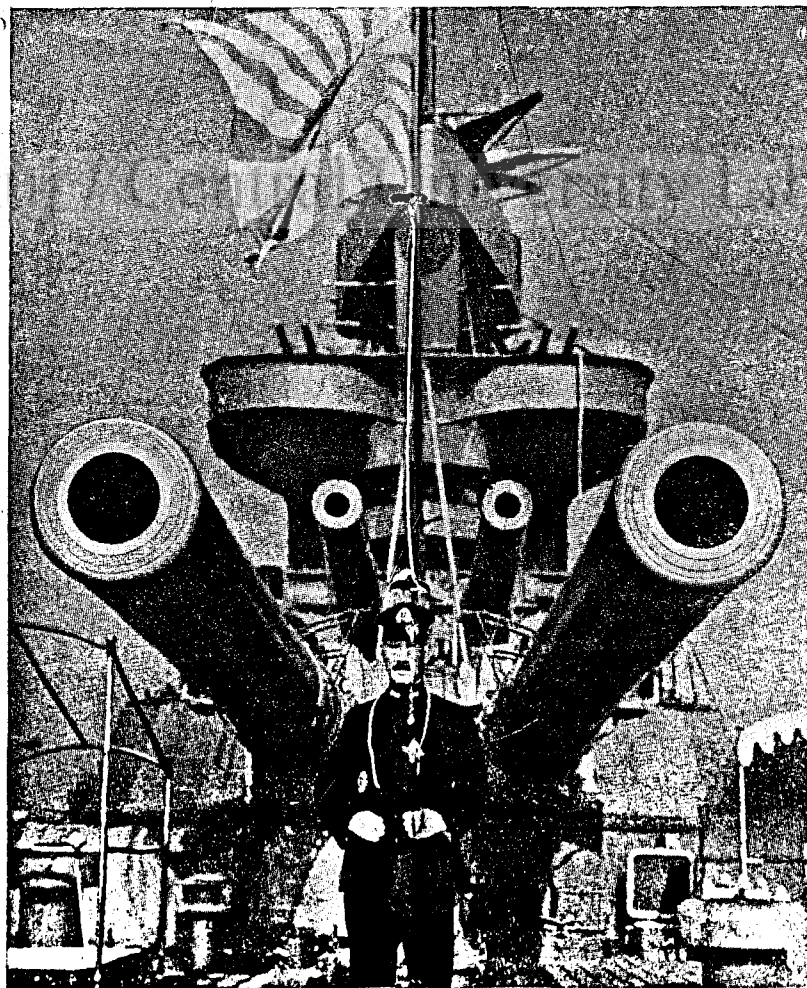
Cum însă viitoarea conflagrație universală va fi un războiu științific prin excelență, soldații nu vor mai fi niște luptători personali, ci vor ajuta la funcționarea mașinilor distrugătoare. Un singur om, cu ajutorul unei mașini, sau doi aviatori cu un aparat, vor putea distruge sau gaza obiective sau zeci de mii de oameni, ceea ce nu ar putea face mii de luptători sau zeci de tunuri cu sute de servanți.

Ținta tuturor popoarelor de azi este superioritatea *aero-chimică* și tehnică, prin care se poate învinge orice, chiar și superioritatea numerică de luptători și armament. Și în această nouă direcție, toate statele se înarmează „pe față”, cu cea mai mare înfrigurare. Din bugetele lor se afectează numai strictul necesar, iar restul — plus atâtea venituri speciale, — merg într'un singur punct: pentru înarmare.

Germania și Rusia sunt două vaste laboratoare în cari se pregătește cu mare febrilitate războ-

iul *aero-chimic* de mâine. Nicio țară din lume nu se va putea compara, din acest punct de vedere, cu aceste două state. S'au clădit sute de uzine și laboratoare enorme, amenajate cu cele mai moderne aparate precum și cu orice chimicale și metale din cari chimiștii și inginerii cei mai de seamă, să poată combina și

construi cele mai grozave gaze și arme. Chimiștii își dau toată silința să se găsească *gazul ideal* din toate punctele de vedere, cu efectul cel mai grozav (omul să moară ca trăsnet) și care să străbată masca cea mai perfectă. Mâine va fi un războiu de distrugere totală. Știința, care de când există și până astăzi a evoluat nu-

mai spre binele oamenilor, iat-acum pusă în slujba morții, transformându-și savanții în călăii omenirii. Chimia, care a alinat suferințele și boalele atâtor nenorociți, devine acum chimia satainei, pregătind otrăvurile cele mai grozave pentru distrugerea radicală a acestei lumi.

Cum se descopere un gaz nou, se experimentează pe animale și se condamnății la moarte și dacă este găsit bun, se pregătesc cantități enorme de materii prime din cari să poată fi produs. Țara care va avea gazele cele mai puternice, în cantitățile cele mai mari, plus o aviație strălucită, va fi *învingătoare*. În acest scop, niciun sacrificiu nu este prea mare, „pro patria”.

Cu armamentul, lucrurile se petrec la fel. Ingerii tehnicieni construiesc arme și utilaje ultra-moderne, și-și dau toată silința să descopere *arma căreia să nu i se poată răspunde*. Mii de mii de lucrători, pe toată suprafața pământului, lucrează zi și noapte la pregătirile de războiu. Interesant ar fi dacă s'ar putea transmite la toate posturile de radio-emisiune din Europa șgomotul motoarelor și mașinilor din aceste uzine ale morții, spre a fi auzit de toată lumea că acolo se pregătește: glonte, obuzul, bomba, sau gramele de gaz cari vor răpi viețuța la milioane, milioane de oameni...

Avionul și gazul vor fi armele cele mai principale în războiul de mâine. Gazul mai ales va fi o adevărată suflare a morții. Pe unde va trece *Yperita*, spre exemplu, va trece moartea. Totul este distrus: oameni, animale, păsări, alimente, furaje, vegetația, tot, până la musculițele cele mici din aer. Tot moare, se usucă și cade, iar în urmă rămâne numai moarte și pustiu.

Fioroasele atacuri ale barbarilor din vechime, cari treceau totul prin „foc și sabie”, nici nu se pot compara cu „barbaria civilizației moderne”. Din moment ce

tratatele dela Versailles și Trianon, tratate cari au fost semnate de imputerniciții țărilor beligerante — nu cu cerneală, ci cu sângele a 30.000.000 de morți — sunt considerate ca „simple pețete de hârtie”, intronându-se brutală și neloială deviză: *forța predomină dreptul, iar dreptatea este a celui mai tare*, aceasta înseamnă că s'a călcat peste voia lui Dumnezeu și dreptul popoarelor. Din acest moment suntem amenințați să scoatem din limba-jul nostru blândul cuvânt „pace” și să-l înlocuim, poate pentru totdeauna, cu cel mai groznic: „războiu”!

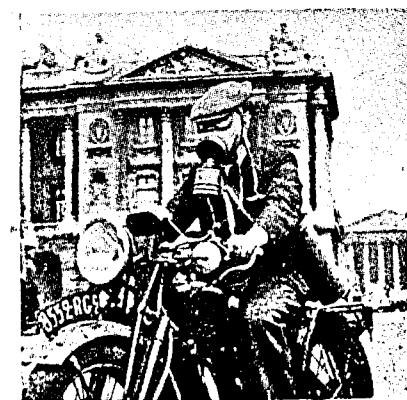
Astăzi popoarele se înarmează de trei ori mai mult ca în 1914, iar situația politică nu este mai bună ca atunci. Cel mult doi ani le vor mai trebui tuturor țărilor ca să se înarmeze „arhisuficient”. Întreg pământul este o sferă plină de praf de pușcă. Va fi nevoie numai de o mică scânteie, ce poate veni din oricare parte, și cel mai mare cataclism va izbucni cu o furie înspăimântătoare.

Acest desnodământ din istoria omenirii, cu toată rezistența bărbaților mari și doritori de pace, se va întâmpla cu siguranță.

Când?

Când va permite Dumnezeu!

G. IONESCU.

Echipament viitor.

Din vieața oamenilor mari

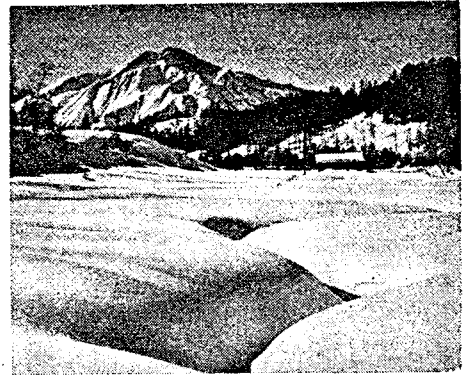
Un tânăr care a izbutit în vieață

Prin însușirile lor alese, oamenii mari se înalță deasupra celorlalți. Contemporanii lor care le-au văzut faptele și felul de viață au căutat să-i imiteze, iar noi cei de azi le studiem viața spre a găsi în ei un exemplu demn de urmat. „In faptele și vorbele lor, oamenii de seamă concentrează caracteristica vremurilor în cari au trăit, ca și năzuința proprie a omului de a progresa. Sunt muncitorii timpurilor trecute, dar și călăuzitorii ori profeții vremurilor de după ei. Sunt icoana trudei, dar și lumina altora. Ei rămân clăditorii omenirii“. I. Simionescu.

Vieța lor a strălucit ca o stea în întuneric cu atât mai mult cu cât vremurile în cari s'au născut și în cari au trăit, au fost vremuri vitrege, nefavorabile pentru dezvoltare și progres. Istoria sacră, ca și cea profană, ne prezintă exemple de bărbați, cari au jucat un rol cât se poate de însemnat și ale căror caractere tari s'au dezvoltat sub conducerea providenței dumnezeiești. Ei au trăit aci pe pământ ca reprezentanți ai cerului. Intre aceștia a fost și Daniel, unul dintre cei mai mari profeți și bărbați de stat, care a slujit ca mare demnitar la curtea celor mai mari imperii din vechime, — Babilonia și Medo-Persia — mai bine de 70 de ani, și care a dat cele mai însemnate profeții ce privesc istoria popoarelor până la timpul sfârșitului.

Starea morală a poporului Izrail când s'a născut Daniel era dintre cele mai decăzute. Idolatria împrumutată de regii lui Izrail dela neamurile păgâne, pătrunsesc atât de mult în popor, în deosebi cultul soarelui, încât amenința să ia locul adevăratului cult dumnezeiesc. Dumnezeu cel mare și viu devenise uitat, iar

în locul Lui, poporul adora o mulțime de zei și tot felul de animale. Mersese așa de departe cu idolatria încât chipurile cioplite erau puse și în templul din Ierusalim, unde bărbații obișnuiau să se închine soarelui cu fața întoarsă spre răsărit. Cei cari mai veneau la Templul lui Dumnezeu, făceau aceasta numai de formă, căci vieța lor ră-

cei poporului meu! O! dacă aș avea un han de călători în pustie, aș părăsi pe poporul meu și m'aș depărta de el! Căci toți sunt niște desfrânați și o ceată de mișei!“! Din cauza aceasta poporul Izrail a fost dus în robia babiloniană timp de 70 de ani.

Născut din părinți de neam regesc, Daniel a primit o educație aleasă în copilărie. El a fost învățat că temerea de Dumnezeu și rămânerea cu statornicie la principiile sfinte este lucrul cel mai de seamă în viață. El fusese de asemenea instruit de părinți să fie cumpătat, pentru că Dumnezeu cere socoteală la toți de puterile și însușirile încredințate lor.

Smuls din sânul familiei sale împreună cu alți tineri, Daniel a fost dus în Babilon, unde a primit o pregătire specială, spre a putea fi pus în slujba împăratului. Nu puține erau ispitele cari îl înconjurau și cari aveau o influență demoralizatoare la curtea Babilonului; dar el a rămas credincios principiilor sfinte, învățate în tinerețe în casa părintească.

Chiar dela începutul robiei, Daniel a trebuit să treacă printr'o probă care avea să hotărască succesul lui de mai târziu. Grija lui de căpetenie a fost să nu se spurce cu mâncările și băuturile ce se serveau la masa împăratului. Dacă s'ar fi împărțit din această hrană, ar fi însemnat să jertfească idolatriei principiile sale sfinte. Deși era ca prizonier în Babilon, departe de casa părintească, departe de

MĂNGĂIERE

Pe-acest pământ iatunecat
De umbra morții și păcat,
Cresc flori plâpânde și curate
Și buruienii inveninate.

Ti-apar în cale trandafiri —
Sunt oaspeți dulci, sunt mosafiri —
Adie vânt de primăvară
În orice timp și'n orice țară,

Și crivăț suflă pe câmpii
Ce'nghițită pe sărmani de vii.
Ici sunt grădini și sunt palate,
Par toate, toate fermecate.

Colo, bordeiuri în ruină;
Nu vezi o rază de lumină.
Și-atâta jale-i pe pământ
Că plânge'n suflet orice cânt,

Când nu-s mai multe bucurii
Decât sunt suflere pustii
Dar vremurile de demult
Mă cheamă-adesea să le-ascult,

Și nu mă satur când îmi spun
Cu glas nemai grăit de bun:
Trec toate, ca un gând stingher,
Trec toate, căci e scris în cer

„Să nu mai fie pe pământ
Păcat și moarte precum sănt,
Și să rămână numai vieață
Cum fosta'n prima dimineață!“

Toma Sterian.

mănea pururi aceeași. In cuvinte mișcătoare Dumnezeu se adresează poporului Izrail prin profetul Ieremia: „O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte pe morții fii-

Ierusalim, el era totuși slujitorul Dumnezeului celui viu, o lumină care trebuia să lumineze în întinericul păgânătății.

O vieță cumpătată precum și faptul că era conștient de chemarea lui ca reprezentant al lui Dumnezeu, au făcut ca puterile lui corporale și spirituale să se desvolte așa de mult, că la examenul făcut tuturor candidaților pentru a ocupa un loc în împărăție, nu s'a găsit niciunul ca Daniel și tovarășii lui. Cu toate că înțelepții dela curtea Babilonului posedau cea mai înaltă cultură pe care o putea da lumea în acea vreme, Daniel și tovarășii lui au rămas fără pereche în ce privește frumusețea exterioară și înțelepciunea lor. „In toate lucrurile cari cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, cari erau în toată împărăția lui“. Dan. 1, 20.

Purtarea nobilă și politicoasă a lui Daniel ca și statornicia lui în ascultarea de Dumnezeu, i-au câștigat încrederea la curtea Babilonului și repede ajunse să ocupe poziția plină de răspundere de prim ministru. El destăinuie și deslegă visul împăratului Nabucodonosor și dete cele mai de seamă profeții, ce cuprind istoria popoarelor până la sfârșitul lumii. El profetizează despre timpul exact al apariției, botezului și morții lui Mesia, Intemeietorul creștinismului.

Nici părinții lui și nici chiar el nu au visat despre înalta chemare ce avea s'o primească. Supunându-se fără rezerve conducerii divine și rămânând statornic principiilor sfinte în orice împrejurare, Dumnezeu l-a folosit în aducerea la îndeplinire a intențiilor Sale sfinte. Ce ar fi însemnat pentru poporul Izrael să fi lipsit acest tânăr care a contribuit așa de mult la liberarea lui din robia babiloniană? ... Ce ar fi însemnat pentru creștinătatea întreagă dacă ar fi fost lipsită de profețiile lui Daniel, cari sunt o lumină călăuzitoare în viitorul întunecat? ... Prin credințioșia și statornicia lui, el s'a făcut fo-

lositor Lumii întregi. Iată un exemplu — din atâtea altele — demn de luat ca pildă. Toți tinerii ar trebui să studieze cât mai în de aproape vieța acestor bărbați, a acestor oameni mari, căroro le datorăm nespus de mult!

Daniel, prin felul lui de viețuire și prin contactul ce l-a avut cu împăratul Babilonului, a constrâns pe acesta să vadă în el un reprezentant al Cerului, recunoscând că Dumnezeul lui era adevăratul Dumnezeu.

Dariu, împăratul Medo-Persilor, care a urmat după căderea Babilonului, a recunoscut de asemeni printr'un decret dat către toate popoarele din împărăția lui, că Dumnezeul lui Daniel este Dumnezeul cel viu care dăinuiește veșnic, și recomandă tuturor să se teamă de El.

Chiar în poziția sa de prim ministru, el rămase credincios lui Dumnezeu, ducând o vieță de rugăciune și consacrare. În împlinirea însărcinărilor lui, mici și mari, era așa de exact, și înțelepciunea lui precum și calitățile nobile ce le posedă, unite cu statornicia lui, erau așa de desăvârșite, încât chiar dușmanii lui au trebuit să recunoască că „el era credincios și nu se găsea nicio greșală la el și niciun lucru rău“.

Un singur lucru rău i-au găsit dușmanii lui, și anume că el se ruga și servea Dumnezeului cel viu.

Iubite cetitor, să ne oprim puțin să facem o aplicație la vieța noastră, punându-ne câteva întrebări, fiecare pentru sine: Ce influență are vieța mea asupra altora? ... Văzându-ne vieța și faptele noastre, pot să recunoască și alții că Dumnezeul căruia noi îi slujim, este adevăratul Dumnezeu? ... Dacă dușmanii noștri ar cerceta vieța noastră și felul cum ne împlinim noi datoriile noastre zilnice, de orice natură ar fi ele, pot ei să recunoască la noi, ca și la Daniel, că suntem credincioși, negăsind alt lucru rău (!) decât acela că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui? ...

Atunci când suntem inconjurați de ispăite, mai ales cei din orașele mari, unde orice formă de plăcere este oferită în mod atractiv, să privim la Daniel, care, deși a trăit în vreme de decădere morală și într'un mediu vicios și ca prizonier, a fost un tânăr care a izbutit în vieță.

M. MANEA.

Una din picturile oferite ca premiu deslegătorilor cari au răspuns regulat. (Dimens. tabloului: 83/63 cm. Grosimea ramei: 7,5 cm.).

PENTRU DV., domnișoara

Contra strănutului.

Când simțiți că veți strănuta și vreți să evitați acest sgomot din cauza locului unde vă aflați, apăsați cu degetul — destul de tare — sub nas, pe partea de deasupra a buzei de sus.

Vreți să aveți dinți frumoși și sănătoși?

Clătiți-vă în gură după fiecare mâncare.

Curățați dinții bine cu periuța și pe-o față și pe alta.

Spălați-vă pe dinți în fiecare seară. Peste noapte fărâmurile dintre dinți putrezesc și dau miros urit gurii.

Nu spargeți cu dinții niciun corp tare, căci plesnește smalțul.

Nu vă scobiți în dinți cu vârfuri ascuțite de de metal. Gauricea făcută în dinți, e poartă de intrare a microbilor.

Nu mâncați fierbinte după rece sau vice-versa. Cum se sparge paharul când torni în el apă clocotită, tot așa plesnește și smalțul dintelui.

Cum vă doare măseaua, fugiți la dentist; altfel le pierdeți pe toate.

Cum se păstrează florile proaspete.

Pentru a păstra florile fără să se veștejească, puneți în apa din vasul lor puțină sare și în fiecare zi tăiați puțin din cozi. Dacă florile s'au ofilit, puneți apă caldă în loc de rece în vas, sau țineți un sfert din cozile florilor în apă fiartă până se răcește apa. Apoi tăiați acele sferturi de cozi și puneți din nou florile în apă rece. Se vor înviora din nou.

Pătrunjel pentru iarnă.

Pentru că iarna cu greu se poate găsi o legătură de pătrunjel proaspăt, orice menajeră pregătește dinainte rezerve de pătrunjel uscat, în pudră. Legăturile de pătrunjel se pun în cuptor, unde se veștejesc și se usucă foarte repede. Vor fi retrase în clipa când ating gradul de fărâmițare și pisate într'o piuliță. Pudra obținută va fi pusă într'o cutie de tablă.

Contra sughițului.

Oprii respirația cât puteți. Beți încet câteva în ghițituri de ceva foarte cald sau apă rece de tot.

Curățatul dopurilor.

Pentru ca să faceți să dispară mirosul tare pe care l-au căpătat unele dopuri, și pentru ca să le puteți reintrebuița, muiăți-le o zi întregă într'un vas cu apă care să conțină o zecime de acid sulfuric. Pe urmă dopurile să fie spălate în apă fierbinte, clătite în apă rece și lăsate să se usuce.

Prepararea săpunului de casă.

Resturile de grăsime, seu, unt, jumări, etc., se strâng într'un vas până ajung la câteva kilograme și se întrebuițează la prepararea săpunului. În acest scop avem nevoie de un vas a cărui capacitate să fie odată și jumătate cât volumul ce ocupă săpunul topit, fiindcă săpunul se umflă când fierbe.

Punem în cazan, pentru fiecare 5 Kgr. grăsime, unul de sodă caustică, peste care turnăm 20 litri de apă. Când soda caustică s'a topit, încălzim și introducem și grăsimea. Lăsăm să fiarbă totul 5—6 ceasuri, mestecând cu o lopățică de lemn și turnăm din timp în timp puțină apă atunci când amestecul se umflă prea tare.

Când săpunul s'a făcut, adică s'a îngroșat, îl lăsăm să se răcească puțin apoi îl turnăm în tipare. A doua zi îl tăiem în bucăți potrivite, pe cari le punem la uscat și apoi la păstrare în cămară sau la pod într'o cutie cu cenușe.

Când ne lipsește soda caustică, putem face săpunul cu leșie de cenușe și cu apă de var. Pentru un kilogram de grăsime, adăugăm în acest caz, 3 kgr. leșie. Leșia se poate amesteca și cu apa de var. Apa de var se face astfel: pentru fiecare kgr. de grăsime se ia un kgr. de var care se stinge cu apă. După ce s'a răcit se amestecă apa de var cu leșia. Ca săpunul să se facă și mai bine se adaugă și câte o lingură de sare, la un litru de leșie. Mai departe se procedează la fel ca și mai sus.

Cu resturile cari rămân în cazan după ce s'a ridicat săpunul, spălăm rufe de bucătărie, așternuturile groase, scândurile și alte obiecte casnice.

Ulei pentru mașinile de cusut.

Amestecați cu părți egale untdelemn de măsline și gaz. Adăugați 10% parafină. Să se încălzească acest amestec într'un „bain-marie“ (vas cu apă fierbinte în care se pune ibricul cu amestecul ce vrem să încălzim). Mestecați până ce totul se va combina.

Contra frigului.

Pentru a vindeca inflamația gingiilor, frecăți-le cu zeamă de lămâie. Un amestec de glicerină cu zeamă de lămâie dau un adevărat ten alb mâinilor. Virtuțile sale astringente (cari strâng țesuturile) micșorează mâncărimea degerăturilor și vindecă crăpăturile produse de ger.

Păstrarea ciorapilor de mătase.

Înainte de a pune o pereche nouă, muiăți-o în apă caldă sau chiar rece, frecăți-o câteva minute, stoarceți-o ușor și uscați-o la umbră.

Această mică operație, fără niciun efect în aparență, are de scop să înlăture ciorapului nou asprimea sa, care poate în unele locuri unde mătasea este întinsă prea tare, să producă o ruptură. Chiar la un ciorap de bună calitate și fără defect, aceste mici inconveniente se pot întâmpla: tricotașul cu mașina nu poate fi comparat cu cel de mână care întărește așa când e prea subțire sau strânge mai mult când e prea groasă.

Apoi când ciorapii vor avea nevoie să fie spălați, frecăți-i încet într'o apă de țărâțe și clățiți-i într'o altă apă care să conțină un pumn de sare; în această apă vor putea sta o jumătate de oră. Să fie storși foarte ușor și lăsați să se usuce tot la umbră.

M D 4.

M D 4. — Mic taior în stofă, culoare maro, căptușit după voie. Guler șal în formă de pelerină, asortat cu taiorul. Spatele are o tăietură pe mijloc. În față, încheieturile pornesc una dela începutul gulerului, iar cealaltă dela colțul din talie. Ambele sunt întărite printr'o garnitură de limbi lăsate din taior, cari trec prin două cataramă de metal. Măneca dreaptă. Metraj: 2,20 m. pe 130 cm.

M D 5. — Tot șicul acestui taior din postav, ajustat la talie și la șolduri, constă în gulerul lui șal, din care pornesc două benzi unite la mijloc. La intervale regulate este prins cu clipșuri de os la culoare în formă de agrafă. Măneca dreaptă. Metraj: 2,20 m. pe 140 cm.

Modele Lt. du Foyer.

M D 5.

1-6

Nr. 81 Un vânător trece în apropierea unui gard pe care stau 25 de păsări. Trăgând în stol, reușește să doboare 7 dintre ele. Câte păsări au mai rămas pe gard?

trimis de Cucu, Galați.

Nr. 82 Câte ouă face struțul într'un an?

trimis de Clara Ruțui, P. Neamț.

N. GICULESCU: — Căutați să alcătuiți șarade în felul celor publicate.

N. CONSTANTINESCU: — Cuvintele încrucișate ar fi bune dacă unele litere nu s'ar schimba la încrucișare: a devine a, ș devine s, etc. Sunt multe reviste, chiar de specialitate, care admit aceste deviațiuni, însă noi le evităm. Bineînțeles că acest lucru cere mai multă muncă, uneori chiar multă iscusință, ca să nu zicem artă, din partea compozitorului.

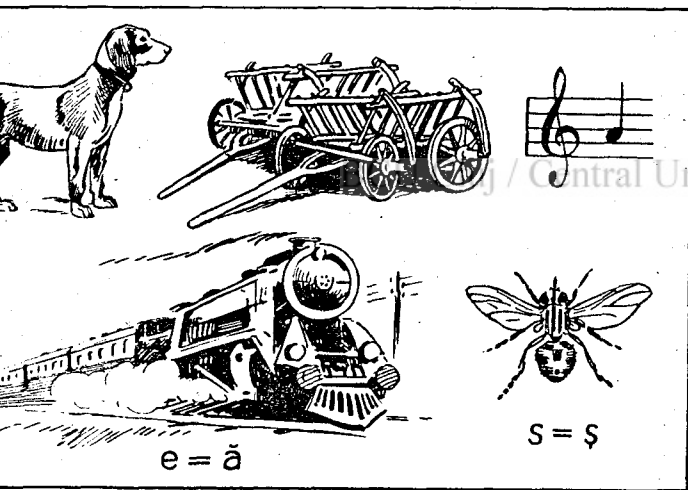
HARRY G.: — Avem impresia că articolul a fost scris imediat după un somn adânc și plin de vise nu tocmai plăcute. „Culisele” acelea în cari se sbat eroii Dv., sunt atât de tainice și atât de misterioase încât, cetite, celor cu păr mult l'ar face măciucă, iar celor care n'au, l'ar face să iasă... Asta pentru că nu toată lumea e obișnuită să vizeze grozăviile noptea și să se trezească în sudori. Și vă mai mirați că preferăm autori cu păr cărunț? Că toți colaboratorii noștri fac parte dintr'o „clasă specială”, o recunoaștem, și ne mândrim cu ei, cum se mândresc și ei cu noi. Apoi că acei cari s'ar întâmpla să fie tineri au mustață, n'are nici cea mai mică importanță, pentru că intră mustață și creier nu credem să fie vreodată legătură. Credem însă că, dacă inteligența s'ar reflecta pe mustață, ați fi primul care v'ați lăsa mustața... De asemenea nu poate fi vorba de legătură nici între dicitură, stare de asediu, cenzură și Amicul Tinerimii, pentru că aceste măsuri le ia numai Statul împotriva „descreașilor”; ori noi nu avem de a face cu astfel de oameni, chiar dacă mișună în jurul nostru. Și acum, pentru ca să nu o întindem prea mult și să nu plictisim pe cei cari vor fi avut curiozitatea să citească răfuiala noastră (!), și mai ales cu gândul că am reușit să lămurim cel puțin câteva din nedumeririle Dv., vă rugăm să nu vă supărați dacă vă confirmăm presimțirea pe care ați avut-o despre soarta articolului, și vă invităm să nu dați înapoi, ci să mai tentați alt subiect, dar mai la lumina zilei, fiindcă din „culise” — unde e bezna — nu veți putea scoate decât raze de întunec...

Aviz important

Din cauza întârzierii apariției Amicului Nr. 6/935, nu s'a mai putut ține ordinea trimiterii răspunsurilor, așa că am fost siliți să recurgem la combinația pe care am prezentat-o cetitorilor noștri, adică: 7 jocuri în Nr. 6/935 și 3 în Nr. 1/936, ale căror soluții, împreună cu numele deslegătorilor, se vor publica în Nr. 2/936. Partea importantă este că, deslegătorii cari vor răspunde la aceste 10 jocuri, vor încheia seria jocurilor pe 1935 și vor fi socotiți în același timp ca începătorii în seria din 1936 (Normal ar fi fost ca seria pe 1935 să se încheie în Nr. 1/936, unde s'ar fi publicat numele celor cari au răspuns și la jocurile din Nr. 6/935).

Deci, în Nr. 2, afară de publicarea tuturor deslegătorilor, se va publica în plus și lista deslegătorilor cari au deslegat jocurile din toate numerile Amicului pe 1935, împreună cu cei 3 premianți, câștigătorii celor 3 premii de mare valoare.

Trimeșteți și de data aceasta răspunsurile la timp, căci șansa apariției oricui însă nu uități, dacă n'ați trimis încă fotografia Dv. la Redacție, să trimiteți odată cu răspunsurile și chipul Dv. cât mai bine reușit, pentru că tragerile se fac numai dintre cei cari au depus fotografia la Redacție.

e = ă

S = ș

Nr. 83

trimis de Sică Anastasiu.

Deslegările, contrariu anunțului făcut în numărul trecut, pot fi trimise până cel târziu la 30 Ianuarie.

Au mai primit câte un premiu următorii deslegători:

BAZARGIC: Nicolae Ganea; **BAICOI:** (Cornelia Nistorescu); **BORDEȘTI:** (Ionel T. Gheorghită); **BOTOȘANI:** Vasile Tolani; **BRANIȘTEA:** Ilie Burtavel; **BUCHUREȘTI:** Gh. Amarandi, G. Graur, Ecaterina Mateescu, Marin Părvan, (Andrei Thomas), Vasile Udrescu; **BUZAU:** Sylvia Olteanu; **CAILA:** Marioara Gaureanu; **CAMPULUNG M.:** Luca Constantinescu; **CERNAUȚI:** Ciohodaru Toma, Dumitrascluc Iordache, Gerber Olga, Manchen Mihail, Schüttelbauer Rudolf, Claudi Spitzu; **DOROBANT:** Petru Gagea; **FERDINAND I.:** (Marioara Diaconescu); **GALAȚI:** Emanuel Dașoveanu; **IASI:** (David Făurescu); **MANOLEȘTI:** (Florica Harasim); **P. NEAMȚ:** (Roșca Dumitru); **ROZNOV:** (Vasile Ghitta); **SEPREUȘI:** (Stana Ioan); **TAMBOEȘTI:** Zaharia Niculescu; **URLETA:** (Frusinica Stoicescu).

Grup din Bazargic.

Acum două mii de ani, marele învățat grec Archimede, ieșind gol din mare, unde făcea baie, o luă la goană pe străzile cetății până la palatul regelui Hieron, strigând plin de entuziasm.

— *Heureka!* — sau „evrica“, cum pronunță grecii de azi, — adică „am găsit“.

Era pe vremea căldurilor „caniculare“, între 22 Iulie și 22 August, când steaua *Sirius*, din constelația „câinelui mare“, răsare și apune odată cu soarele

— A innebunit de căldură bietul Archimede; — spunea lumea pe străzi. Și nu l-a putut opri nimeni, nici chiar straja dela palat.

De fapt marele învățat nu innebunise, ci descoperise o importantă lege, care-și menține până azi rangul de onoare, — în paginile Fizicei. Archimede observase, că pe măsură ce intra în apă, corpul său afundându-se mai mult, pietrișul de pe fundul mării îl înțepa mai puțin la picioare. Pentru marele înțelept, care mai descoperise șurubul și roata dințată, aceasta a fost raza de lumină, ce l-a condus la formularea principiului, pe care se bazează și înnotatul că un corp afundat într'un fluid pierde atâta din greutatea lui, cât cântărește volumul lichidului dislocat.

...

Scena se petrece în pragul unei inspecții militare. Sergentul instruește un recrutar cam tare de cap.

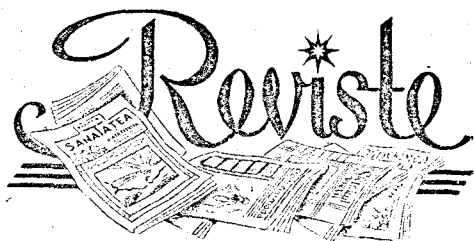
— Ascultă mă băiete. Domnul Colonel o să-ți pună trei întrebări. O să te întrebe întâi: „Câți ani ai?“. Tu să răspunzi: „Să trăiți Domne Colonel, sunt de 21 de ani“. Pe urmă are să te mai întrebe: „De cât timp te-a îmbrăcat?“. Ai să răspunzi: „Să trăiți Domne Colonel, sunt de 3 luni“. Și la urmă o să te întrebe: „Îți place hainele și mâncarea pe care o primești?“. Atunci tu să răspunzi cât poți de tare: „Și una și alta, să trăiți Domne Colonel!“. Ai înțeles? Șterge-o!

A doua zi vine Colonelul. Făcând inspecția, se oprește și în dreptul recrutarului instruit de cu seară:

- Dar tu, de cât timp ești îmbrăcat?
- Să trăiți Don Colonel, sunt de 21 de ani.
- Și câți ani ai? întrebă ofițerul foarte surprins.
- Să trăiți Don Colonel, sunt de 3 luni.

De data aceasta, Colonelul, se uită mai întâi în jurul lui și apoi făcând un pas ca să se apropie de recrutar, îl întreabă cu voce răspăcată:

- Ascultă camarade, ești lămpit sau te faci?
- Ș'una ș'alta, să trăiți Don Colonel!

ARTE ȘI MESERII. — revistă industrială pentru cultura și educația meseriașului. Director: Ing. V. MIȘCUL. Administrator: MANOLE MARZA. Redacția: Str. Princip. Maria 128, Galați.

CROITORUL ȘI MODA. — organul croitorimei din România, revistă tehnică profesională ilustrată. Director: DIONISIE NEAGOE. Redacția: Str. Lipsicani 19, București I.

FREAMATUL LITERAR. — revistă de literatură, știință și artă. Redactori: AUREL FORTUNA & OCTAV BANESCU. Redacția: Str. Măreșal Averescu 1, Siret.

GRAI MOLDOVENESC. — revistă de literatură, artă, știință. Director: A. G. DELAFINTINELE. Redacția: Str. Lascar Catargiu 55, Iași.

ISUS INVINGE. — organ de luptă creștină L. A. N. C. Director: Dr. C. DANIȚA. Redacția: Cervenia, Teleorman.

INFORMATORUL. — organ independent de informații politice și sociale. Director: A. FULGA. Redacția: Str. M. Kogălniceanu 35, Ploiești.

INSEMNARI. — revistă de artă și literatură. Redacția: Str. Grigore Ghica V. V, Doroboi.

LUMINA SATULUI. — foaie populară pentru învățătura și petrecere sufletească. Administrator: G. BOANCA. Redacția: Căminul Cultural din Grumăzești, Neamț.

ORIENTARI. — revistă de studii, critică și literatură. Director: C. R. CRIȘAN. Redactori: I. I. ALEXANDRESCU. Redacția: Moinești, Bacău.

SANATATEA. — revistă ilustrată de medicină populară, igienă socială, educație morală, literatură medicală. Director: Dr. SIGMAND SIGMA. Redacția: Str. Triumfului 7, București V.

SEMNELE TIMPULUI. — revistă de literatură religioasă. Director: P. P. PAULINI. Redactori: V. FLORESCU. Redacția: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV.

SFETNICUL VIETII. — revistă de medicină populară și sfaturi pentru păstrarea sănătății. Redactori: V. FLORESCU. Redacția: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV.

SOLIA. — revistă de literatură artistică dobrogeană. Redactor: G. ARABOLU. Redacția: Str. Paris 56, Siliștră.

VESTUL MEDICAL. — revistă lunară științifică și informativă. Director: Dr. I. GLAVAN. Redacția: Spitalul Central — Serv. Oftalmologic, Oradina.

ZIMBET DE SOARE. — revistă de pace, poezie, visare. Directori: MINODORA FLORIȘOR. Redactor: MARIN SMARAND. Redacția: Ursoaia, Olt.

COȘARIILE DIN ST. MORITZ.

foto A. Steiner.

Iarna

*In văzduh cumplită iarnă, cerne norii de zăpadă,
Lunghi troene, călătoare, adunate'n cer grămadă ;
Sboară fulgi, plutesc în aer, ca un roi de fluturi albi,
Răspândind fiori de ghiață pe ai țării umeri dalbi.*

*Ziua ninge, noaptea ninge, dimineața ninge iară,
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele rotund și palid se prevede printre nori,
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.*

[depărtare;
*Totu-i alb: pe câmp, pe dealuri, împrejur, în
Plopii, ca fantasme albe, înșirați se pierd în zare
Și pe'ntinderea pustie fără urme, fără drum,
Se văd satele pierdute sub clăbucii albi de fum . . .*

*Dar ninsoarea încetează, norii fug, doritul soare
Strălucește și desmiardă oceanul de ninsoare.
Ia! o sanie ușoară, care trece peste văi . . .
In văzduh, voios răsună clinchete de zurgălăi.*

V. Alecsandri